

Središče šole

Mag. Mateja Drnovšek Zvonar, gostujoča urednica

Globoko smo že zakorakali v šolsko leto 2024/25 in od 1. septembra so se stvari že precej postavile v svoje ustaljene tirnice. Vsako novo šolsko leto se začne s polno idejami, zanosom in velikimi pričakovanji, kaj bo prineslo in koliko novih učencev bomo spodbudili k branju za zabavo in obiskovanju šolske knjižnice. Da bi dosegli učence in seveda tudi zaposlene, smo knjižničarji resnično pravi multipraktiki in obvladamo veliko stvari. Včasih samo zmanjka časa, da bi predstavili vse, kar počnemo. Tukaj nimam v mislih samo naše revije, ampak da bi svoje delo predstavili tudi svojim sodelavcem. Včasih lahko traja precej časa, da se vzpostavijo povezave, ki postanejo neločljive in samoumevne. Ko pa pride do tega, je nemogoče, da vaše delo ne bi bilo opaženo.

Po navadi smo knjižničarji tisti, ki smo na šoli med prvimi, in tisti, ki med zadnjimi zapuščamo šolsko stavbo. Vmes, ko prihajajo učenci in zaposleni v šolo, pa je izjemno prijeten občutek, ko stopijo v knjižnico samo zato, da bi pozdravili. Takrat veš, da je knjižnica resnično postala središče šole in da brez nje ne morejo. Občasno je to lahko tudi ovira, saj se ti delo lahko začne kopičiti, a še vedno menim, da z dobrimi odnosi lahko dosežemo več tudi pri vseh projektih, povezanih s šolsko knjižnico, in pri spodbujanju bralne pismenosti na šoli.

O bralni pismenosti oziroma nižjih dosežkih pri njej se govori že na vsakem koraku. Priznam, da sem si to zelo jemala k srcu, saj verjamem, da res delamo vse, kar je mogoče, da bi bralno pismenost spodbujali, a trenutno naša prizadevanja še ne kažejo zelenih učinkov, če gledamo povprečje. Medtem ko vpeljujemo številne projekte, da bi zajeli čim več učencev, se lahko zgodi, da nekatere učence s preveč projekti lahko tudi preobremenimo, saj se zdi, kot da obstajata dva svetova. So učenci, ki si želijo s knjižnico sodelovati pri prav vsakem projektu, in so učenci, ki jih komaj dobiš na svojo stran. Ko pa jih, si vsak med vami zasluži pohvalo.

Samo knjige seveda niso dovolj. Še bolj kot dobro založena knjižnica z novostmi je pomembna njena dostopnost, da lahko prav vsak učenec, kadar koli si zaželi, pride do knjige ali klepeta z vami. Pogosto smo namreč prav mi tisti, zaradi katerih učenci pridejo v šolsko knjižnico. To je njihov varen prostor, varna točka, mi pa smo njihovi zaupniki. Nam se lahko odprejo na čisto drugačen način kot pa učiteljem. V pogovoru z njimi pa tudi lažje ugotovimo, kako jim predstaviti knjige, da bodo raje posegali po njih. Ni lepšega trenutka od tega, ko učenci ugotovijo, da je knjižnica namenjena še marsičemu drugemu in ne le izposoji knjig. Ko se učenci radi zadržujejo v knjižnici, tudi druge stvari lažje stečejo – tako projekti kot primerno svetovanje ob izbiri knjige.

Šolski knjižničarji ste neverjetni, toliko različnih stvari delate in toliko različnih stvari lahko ponudite učencem. Edino prav se mi zdi, da to tudi pokažete. Svoje delo predstavite kolektivu šole in izjemno vesela bom, če se boste odločili in vse, kar delate, predstavili tudi preostalim stanovskim kolegom. Dnevi so zdaj malo krajši in tako smo dlje časa v zaprtih prostorih in si lažje poiščemo čas, da strnemo misli in jih prelijemo na papir. Vabim vas, da z nami v obliki člankov delite vse, kar ustvarjate. Tu mislim na razne državne in mednarodne projekte ter sodelovanja, osebne šolske projekte, različna medpredmetna povezovanja. Kar koli počnete, zapišite in delite z nami. Drug od drugega se lahko naučimo ogromno. Opazila sem tudi, da je veliko novih, mladih šolskih knjižničarjev, ki jim bo vsaka vaša izkušnja prišla zelo prav. Hkrati bi rada spodbudila tudi mlajše generacije, da se opogumijo in nas presenetijo s svojim razmišljanjem in dejavnostmi, ki bi mlade bralce še dodatno pritegnile v šolske knjižnice. V šolskih knjižnicah tudi ne manjka veselih in zabavnih pripetljajev, povezanih z napakicami, ki nas nasmejejo. Vsak med vami lahko prispeva tudi kako iskrico za revijo Šolska knjižnica. Veseli je bomo.